

PLÉBÁNIAI ÉRTESÍTŐ

Szent Imrétől Szent Lászlóig Győr - Gyirmót

III. évfolyam 3. szám - 2020. április

Húsvéti bátorítás plébániáink ünneplő családjainak

Kedves Testvérek!

Az idei nagyböjti szent időben, minden korábbi év tapasztalatánál kézzelfoghatóbban, húsvét előszobájába lépve, próbáljuk elhelyezni magunkat és közösségünk életét megváltásunk ünneplésének fényében. Tehetjük ezt azért, mert a koronavírus hatalmát figyelve csakhamar rádőbbszünk egy nagy titokra, miszerint elindultunk Jézussal a sokszor ellentmondásokkal teli szenvedések, de ugyanakkor mégis reménytelen csodák útján. A szenvedések kérdései napról napra világosabbak. Megismétlődik megannyi szentírási aggodalom, félelem. Milyen lesz a holnap? Mi lesz a szüleinkkel, nagyszüleinkkel, szeretett betegeinkkel? Hogyan fogok állni én a betegség kapuja előtt? A csodák észrevételéhez szívünk és hitünk látását kell kicsit élesíteni, és akkor felfedezzük, milyen sokszor nyújt nekünk segítő kezet az Úr egy testvér törődésében, a világot átfogó összefogásban, a felénk áradó bizalom és szeretet gyógyító erejében.

Mindez megrendítően szép, de fontos most tudatosítani magunkban azt, hogy az idő másként telik, mint eddig. Érdekes módon a kamerák által közvetített húsvéti ünnepi liturgiák miközben szükségszerűen lerövidülnek, a Jézussal együtt járt életliturgiánk kilép az idő korlátai közül. Mindebből leginkább csak annyit érzünk, mintha a Getszemáni kertben töltött vérrel verejtékezés ideje nőtt volna meg mindannyiunk számára, vagy talán az egész nagypénteké, különösen is, ha a szenvedések, megpróbáltatások eddigi és ezután jövő lehetséges sorozatára gondolunk. Némelyek az utcák csendjében, a hamar bezárt üzletek, éttermek némaságában nagyszombat csendbe burkolózott végelethatalanságát kezdik sejteni, a bizonytalanság félelmével, mely valahogy így fogalmazódik meg: „Vajon meddig fog mindez még tartani?” Sokan a világban leblokkolnak ennek a furcsa átvitt értelemben vett nagypéntek-korszaknak láttán. Mások meg, és valljuk be őszintén, hogy velük együtt sokszor mi is, úgy teszünk, mintha ez a Golgota felé vezető dráma nem is létezne, vagy éppen miránk valamilyen oknál fogva éppen

nem vonatkozna. E furcsa magatartás mögött meghúzódik egy téves elképzelés, amely valahogy úgy foglalkozhat össze, hogy kimondva, vagy kimondatlanul gyorsan szeretnénk túltenni magunkat ezeken az érthetetlen napokon, aztán magunk mögött tudva azokat minden mehetne tovább úgy, ahogyan eddig megszoktuk. Csakhogy a dolgok Isten szemszögéből nézve sokszor egészen máshogy látszanak.

Egy történet szerint, Isten egyszer elküldte két angyalát a földre. Az egyik már régebb óta Isten szemével nézte a világ történéseit, míg a másik, a kisebb, akinek még csak a szíve tudott együtt dobogni az Úrral, nem mindig értette elsősre, mikor, miért lesznek úgy a dolgok, ahogyan annak első látásra nem kéne lenniük. A történet első helyszíne egy fogadó volt, ahol az angyalok éjjelre szállást kértek, ám a barátságtalan fogadós a nyirkos és dohos pincébe küldte vendégeit, ami a kisebbik angyalnak láthatóan nem tetszett. Az éjszaka elmúltával a nagyobb angyal megköszönte a szállást, sőt a pince falában tatóngó hatalmas lyukat is betapasztotta, amin a kisebbik angyal kellőképpen méltatlankodott. „Nem érdemlik meg, minek teszel jót?” A nagyobbik angyal így válaszolt: „A dolgok nem mindig azok, amiknek látszanak!” Másnap egy szegény házaspár hajlékában kaptak szállást, akiknek minden vagyonuk egyetlen tehén volt. Miután megvacsoráztatták az angyalokat, saját ágyukat adták át a vendégeknek, ők meg a konyhában töltötték a padlón az éjszakát. Hajnalban az asszony keserves sírására ébredtek, mert az egyetlen tehén az éjszaka elpusztult. A kisangyal magából kifakadva vont a felelősségre nagyobbik társát, mire a válasz ugyanaz volt: „A dolgok nem mindig azok, amiknek látszanak!” A kisangyal ezt már nem hagyta szó nélkül: „Elég volt! Más társat keresek. Isten hogyan akarja azt, hogy a gonosznak jót tegyél, a szegényt, meg megbüntesd azzal, hogy egyetlen tehenét engedd elpusztulni.” Ekkor a nagyobbik angyal maga mellé vette szelíden a kisebbet és így szólt: „Nézd, a pincében a lyuk mögött egy aranyrúd volt elrejtve,

de mivel a barátságtalan fogadós nem érdemelte meg, hát elrejtettem. Ebben a házban éjszaka pedig eljött a halál anyyala és el akarta vinni az asszonyt, de nem engedtem, így hát a tehenet vitte magával. Jól jegyezd meg: A dolgok nem mindig azok, amiknek látszanak!”

Bár, az idei esztendő nem várt meglepetést tartogatott számunkra a lassan egy hónapja tartó – az egész életünket megváltoztató – járvány jelenlétével, az elmúlt hetekben mégis egyre erősödő reménnyel nézünk mi keresztények szembe a jelen idő kihívásaival. Reményünk alapja Krisztus, Akire most úgy emeljük tekintetünket, mint akik tudjuk, hogy egyedül Tőle várhatunk megoldást nagy nyomorunk leküzdésére. Bármennyire is végelethatalatlannak tűnik ez az átvitt értelemben vett Szent Három Nap, mégis ez által leszünk képesek felfedezni, Isten szemszögéből látni a világ eseményeit.

Isten szemszögéből nézve az életünk nem a büntetés színtere. Nem leli kedvét a szenvedésben, csak másként látja azt, amiről mi azt hittük: egészen jól tudjuk Isten szemével nézni. Amit tőlünk vár, az a mi őszinte imádságunk. Mindenért. Amit csak akarunk, és amit csak kérni szeretnénk. De nemcsak egy-egy elmondott ima erejéig, hanem egész szívünket, életünket beleadva. Ehhez változni kell! Húsvéti szemmel kell nézni önmagunkra, emberi kapcsolatainkra, közösségünkre, egész életünkre. Isten is húsvéti szemmel néz ránk. És mi is képesek vagyunk erre, hiszen valahányszor adventet, karácsonyt, nagyböjtot, nagycsütörtököt, nagypénteket, nagyszombatot ünnepeünk, abban mindig ott ragyog a húsvéti fény. Az előttünk álló idő gyönyörű lesz. A Feltámadt Krisztus végtelen fényessége fogja beragyogni, és ebben a fényben kisangyalok módjára fogjuk megérteni nemcsak azt, hogy a dolgok nem mindig azok, amiknek látszanak, hanem hogy az Isten szemével nézve minden dologban látszik a Húsvét öröme és élete! Áldott Ünnepet és Isten húsvéti éles-látását kívánom mindenkinek! Szeretettel:

Tamás atya

Az élet úgy hozta, hogy egy jóízű, személyes beszélgetés helyett csak levélváltás útján tudtam Tájmel Antal atyával diskurálni. Szintén a rendkívüli helyzet, melyben jelenleg élünk, generált volna jó pár kérdést a részemről, de Antal atyával abban maradtunk, hogy most nem a járvánnyal kapcsolatos gondolatokra fókuszálunk. Ahogy mondta: adjunk időt a bölcs válaszok kitisztulásához. Igyekeztem tehát elvonatkoztatni a jelenünket feszítő megannyi kérdéstől – több, kevesebb sikerrel – abban a reményben, hogy idővel még sort keríthetünk rájuk.

„Igyekszem a rám bízottak tekintetét Istenre irányítani”

- Antal atya, egyik legutóbbi prédikációjában idézett egy gondolatot: „Az ember ott van, ahol a gondolatai vannak.” Különös felhangja van ennek az üzenetnek most, amikor a legtöbb ember kényszerűségből fizikailag nem lehet ott és azokkal, ahová a vágyik. Ön hisz a gondolataink teremtő erejében? – remélem, nem tűnik túl „lilának” ez a kérdés!

- A környezetünkben szinte megálás nélkül áradnak felénk a hírek, álhírek, érdekes vagy érdektelen eseményekről szóló tudósítások. Az érzelmi szűrőnk pedig azonnal működésbe lép: sok értesülést szinte azonnal elvetünk, többet viszont megtartunk. Utóbbiakkal a szívünk is elkezd foglalkozni: örömet, elégedettséget vagy éppen fájdalmat, félelmet érzünk. Vágyak és tervek jelennek meg bennünk, amik le akarják foglalni a szívünket. Ha ezek megnyugtató, építő, mások javát szolgáló gondolatok, akkor ezekkel érdemes foglalkozni, ezekért a célokért érdemes élni.

- Ha már a gondolatinkról esett szó, Önben kisfiúként milyen gondolatok éltek, amikor az járt a fejében, hogy: „mi leszek, ha nagy leszek?” Magyarul: arra szeretnék rákérdezni, hogy a papi hivatása is egy jó előre kigondolt személyes elhatározás „eredménye” vagy megelőzték-e más gondolatok, más hivatás képe, útkeresési időszak? Például a „mentősködés” is egy „B” terv része volt talán? Mire volt jó ez az időszak?

- Amikor komolyan kezdtem gondolkodni a jövőmről, egyetlen vágyat deldelgettem a szívemben: pap szeretnék lenni. Más elképzelés nem fogalmazódott meg bennem. Kis falunk lelkipásztorának

életét látva, tetszett, ahogy tanított, amilyen szeretettel végezte a feladatait. Az általános iskola után azért akartam szerzetesek által vezetett középiskolába kerülni, mert arra gondoltam, hogy a példájuk majd tovább segít ezen az úton. Papi és tanári életük irányadóvá vált a számomra. Hogy a mentőknél dolgoztam, az isteni gondviselés által kézbesített tervnek volt a része. 1975-ben - harmadéves kispapként - rajtam kívül álló okokból, egy koncepció eljárás keretében kerültem ki - több társammal együtt - a Papnevelő Intézetből. Munkát keresve merült fel a mentőápolóként való alkalmazásom lehetősége. Örömmel végeztem a mások életét és testi épségét segítő feladataimat. Állandó önképzéssel próbáltam alkalmassá tenni magam arra, hogy a lehető legtöbbet tudjam tenni a gyors segítségre szorulókért. Eközben megismerhettem a törekenységüket, kiszolgáltatottságukat és a félelmeiket. Próbáltam támaszuk lenni a szakmai feladataimon túl is. Miközben előzőleg a segítségre szoruló lelkek szolgálatát tűztem magam elé, ebben az időszakban csendesen mellé társult a megtört testben élő segítése is. Azóta e két feladat elválaszthatatlan egységként jelenik meg előttem.

- Először a hitoktatóképzős tanulmányaim során a bibliikum tantárgy előadójaként találkoztam Önnel. Hamar világossá vált számomra, hogy más módon közelítette meg a Szentírást, mint ahogy a régi kedves hittan órákon megszoktuk. Meg tudná fogalmazni pár szóval a tantárggyal kapcsolatos tanári ars poetikáját! Mi az, az alapvető szemlélet, amit tanárként, papként a Biblia olvasásával, értelmezésével kapcsolatban fontosnak tart átadni?

- A Szentírás sorai nem azért íródtak, hogy azok ismereteket közvetítsenek a tudásra szomjazó kortársak számára. A Biblia legkülönbözőbb Írásait maga az élet szülte: a felmerülő nehézségek, a kiábrándító csalódások, a félelmet keltő bizonytalanságok. Ezekben a könyvekben sok ismert és még több ismeretlen nevű szerző Isten Lelkének vezetésével szól, figyelmeztet, világít rá az élet homályosnak látszó és sürgősen tűnő részletkérdéseire. Segíteni, bátorítani akarnak a szavaikkal. Mivel Isten üzenete mindig az élet hétköznapjait célozta meg, ezért a Szentírás időszerűsége évezredek távlatából sem változott. Ami a régi korokban

élőknek nehézséget jelentett, pontosan az üti fel fejét akár a napjainkban is. Lelkipásztorként az igehirdetés perceiben ezt a gyakorlatot próbálom folytatni. A szentmise olvasmányain keresztül a hatalmas és állandóan velünk levő Isten elvárásait akarom közvetíteni és a szerető közelségéről szeretnék tanúságot tenni. A szentleckék sorai mögött az első nemzedékek keresztényeinek a nehézségeit és vívódásait akarom megláttatni, és a bibliai szerzők bátorító szavaival útmutatást szeretnék adni az elbizonytalanodottaknak is. Az evangéliumokon keresztül pedig Jézus Krisztus csodálatos gazdagságát és a követésére hívogató szelíd szeretetét próbálom feltárni a négy evangélium négyféle megvilágításában.

- A jelmondatairól szóljon pár szót, kérem! Milyen papi törekvések rejlenek mögöttük?

- Újmisés jelmondatom megválasztásában a néhány évvel korábban végzett munkám is segített: „Elküldött az Úr, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek és meggyógyítsam a megtört szívűeket”. Az Izajás könyvének harmadik részéből (61,1) idézett mondat a próféta küldetését körvonalazta ezekkel a szavakkal. E célkitűzés mellé ezüstmisés koromban ezt a gondolatot választottam: „Keressétek az Urat és hatalmas erejét, keressétek arcát szüntelen” (Zsolt 105,4). Igyekszem a rám bízottak tekintetét Istenre irányítani, aki mindent megtehet, és akinek személy szerint mindegyikünkre gondja van. Ezt a két jelmondatot lelkipásztori munkám meghatározójának mondhatom.

- Ha lényegét tekintve nem is, de – az ünneplés keretei miatt – nagyon más ez a Húsvét híveknek, papoknak egyaránt. Önnek mi ad reményt, örömet, bátorságot ebben a helyzetben?

- Az első húsvét szétfeszítette a világban megszokott kereteket. Ami addig elképzelhetetlen volt, az valósággá lett. Nem az igazságtalanság győzött, hanem az igazság diadalmaskodott. Nem a halál ünnepelte az erejét, hanem az élet győzedelmeskedett. Nem a félelemé lett az utolsó szó, hanem a bátorság erősödött meg. Jézus Krisztus feltámadása óta reménnyel, ígérettel telt meg a világ. Aki legyőzte a halált, aki újjáteremtette az életet, ezt a győzelmet mindannyiunknak megígérte. Ő az a fogódzó, aki erősen tartja és meg is menti a benne bízókat.

Székelyné Szénássy Judit

„A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Észrevette, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit kedvelt Jézus, és hírül adta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, s nem tudni, hova tették.” Péter és a másik tanítvány elindult és a sírhoz sietett. Mind a ketten futottak. De a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, s látta a gyolcsot, de nem ment be. Nem sokkal később Péter is odaért, bement a sírba és ő is látta az otthagyt gyolcsot meg a kendőt, amellyel a fejét befödtek. Ez nem a gyolcs közt volt, hanem külön összehajtvva más helyen. Most már a másik tanítvány is bement, aki először ért oda a sírhoz. Látta és hitt. Eddig ugyanis nem értették az Írást, amely szerint föl kellett támadnia a halálból. ”

(Jn 20,1-9) - Húsvétvasárnap

Kr.u. 135-ben Hadrianus római császár a zsidók évtizedekkel korábban elpusztított fővárosa – Jeruzsálem - romjain egy modern, hellenisztikus város építését rendelte el. Az új, Aelia Capitolina nevű városban a gigantikus méretű munkálatok során többek között sor került az un. nyugati fórum kialakítására is. Ez annak a területnek a földdel és törmelékekkel való feltöltését jelentette, ahol a Golgota sziklája és Jézus sírja volt. Végül a kialakított térséget nagyméretű kőlapokkal burkolták, és felépítették rajta Aphroditének, a szépség és szerelem istennőjének a templomát.

Amikor Konstantin császár csaknem 200 évvel később bazilika építését tervezte az Üdvözítő sírja felett, a jeruzsálemi keresztények meg tudták mutatni az építészeknek azt a helyet – Aphrodité templomát -, ami alatt Jézus sírja megtalálható. És – ahogy caesareai Eusebiosz püspök és egyháztörténész, Konstantin kortársa írja – „ismét láthatóvá vált a Megváltó feltámadásának magasztos és szentséges bizonyítéka.”

Aligha lehetett véletlen, hogy Hadrianus éppen erre a helyre építtette Venus templomát. Az emberek szépség és szerelem utáni olthatatlan vágyódását kihasználva szerette volna az emlékezetükből kitörölni Jézus személyét. A jeruzsálemi keresztények azonban több emberöltőn keresztül is megőrizték a számukra oly becses hely emlékét. Hívó, tanúságtevő emberek sora hívta fel erre az újabb nemzedékek figyelmét, és vallotta mély meggyőződéssel, hogy Jézus feltámadt és él.

Tanúságtevő és emlékeztető szerepet vállalt a mai ünnep evangéliumának szerzője is. A negyedik evangélium Kr.u. 90 és 100 között munkálkodó írója ezzel az érdekes húsvéti elbeszéléssel nem egyszer

A két tanítvány sírnál tett látogatásáról szóló történet különös versenyfutást mutat. A másik tanítvány gyorsabban érkezik a sírhoz, mint Péter, de tartózkodóan csak bepillant, és látja a gyolcsokat. Az őt követő Simon Péter azonnal belép a sírba, és abban aprólékosan körülnéz. Látja a gyolcsokat, és az összehajtott kendőt egy más helyen. Simon Péter tanúságtétele fontos, de a feltámadásba vetett hit még benne sem található meg. A Feltámadott üres sírja és a hátrahagyott kellékei szerinte egyszerűen csak rejtélyesek. Az ő látásmódja is sötétnek mondható.

Ennek ellenkezőjéről árulkodik a „másik tanítvány” magatartása. Ő is bemegy a sírba. Aztán az evangélista tömören ezt mondja: „Látta és hitt.” Ezzel a története elérte a csúcspontját: a másik tanítvány látja az üres sírt, a halotti lepleket és a kendőt, és ezekből Jézus feltámadására követ-

A tanúk felelőssége

rűen egy asszony és két tanítvány húsvét hajnali élményét akarta elmondani, hanem a közössége figyelmét szerette volna felhívni a tanúságtétel fontosságára. Jelképekben gazdag képes történetével az első tanúk húsvéti tapasztalatát idézte fel, és világította meg.

Az evangélista mindjárt az elején jelzi, hogy az elbeszélése olyan történet, ami a hitetlenség sötétségéből a feltámadás hitének világosságára akar elvezetni.

A Magdalából való Mária akkor indul el a sírhoz, amikor még sötét van. Észreveszi ugyan a nyitott sírt, de ennek mélyebb jelentőséget nem tulajdonít. Ezt a holttest egy másik helyen való eltemetéseként értelmezi. A látható jel nem vezet el a húsvét titkának felismerésére. Nem megy be a sírba, mert ijesztő számára az elmozdított kő.

kezett. Csak egy élő hajthatja össze a kendőt, amely a fejét takarta. A hite látóvá teszi őt. Péter vizsgálódása jogszerű, de szükség van a mindent megvilágító hitre, ami világosságot visz a jelek kétértelműségének sötétségébe.

A két tanítvány még nem érzi a húsvéti örömet. Szinte mentegetően jegyzi meg a szerző: még nem tudták meg az Írásból, hogy „föl kellett támadnia a halálból.”

A feltámadás Mária számára, Jézus tanítványai számára annyira új, váratlan és hallatlan valóság, hogy hosszú időre van szükség annak megértéséhez. A Feltámadottal való találkozás - ami minden kérdést eloszlat - hosszú ideig várthat magára!

Tájmél Antal

győr-szabadhegyi plébános

Plébániáink áprilisi programjai

➤ **Április 3-tól**, elsöpéntekenként a betegeket a koronavírus járványra való tekintettel sajnos nem tudjuk meglátogatni. Betegeinkért imádsággal fordulok minden elsöpéntek esti szentmisében a Mindenhatóhoz és külön megemlékezem Róluk az egyetemes könyörgésekben. A legközelebbi beteglátogatás időpontja egyelőre bizonytalan, később adunk tájékoztatást ennek lehetőségéről. Sürgős esetben, haldoklóhoz természetesen bármikor hívhatóak vagyunk a (96) 424-443-as telefonszámon.

➤ **Április 5-én, Virágvasárnap** megkezdődik a Nagyhét. A barszentelés szertartására a 10 órakor kezdődő szentmise elején kerül sor a Szent Imre Templomban. A szentelt barkákat a templom előterében vasárnap délutántól folyamatosan (tehát nem egyszerre) fogjuk elhelyezni, ahonnan a kedves testvérek lakásaikba az egész hét folyamán a templom nyitva tartása idején elvihetik. Kérjük, hogy legyünk egymásra tekintettel és mindenki csak egy-két szálát vigyen magával, hogy mindenkinek jusson.

➤ **Április 6-án, Nagyhétfőn, 7-én, Nagykedden és 8-án, Nagyszerdán** a tervezett nagybőjti lelkigyakorlatunk elmarad. Az este 6 órakor kezdődő szentmisék elmélkedéseinek segítségével fogunk tudni szerényebb módon lelkileg előkészülni a húsvéti ünnepekre.

➤ **Április 9-én, Nagycsütörtökön** a Szent Imre templomban este 6 órakor kezdődik a szentmise az Utolsó Vacsora emlékére. A szentmise az egyházi rendelkezés értelmében jelentősen leegyszerűsített módon fog történni. Elmarad a lábmosás szertartása, továbbá a szentmise végén az Oltáriszentség átvitele a Szent Imre oltárra. A szentmise után nem tartunk virrasztást sem.

➤ **Április 10-én, Nagypénteken** a Szent Imre templomban **délután 3 órakor ünnepeljük Urunk szenvedése emlékezetének liturgiáját**, János passiójának felolvasásával, könyörgésekkel, valamint a kereszt leleplezésével.

➤ **Április 11-én, Nagyszombaton** a Szent Imre templomban **este 6 órakor kezdődik a Húsvéti Vigília** ünnepelése a meggyújtott húsvéti gyertya jelenlétében elénekelt Exultettel (Húsvéti örömeinek), szentbeszéddel, a

kereszteleti fogadalom megújításával, valamint az Eucharisztia megünneplésével.

➤ A húsvéti szertartásokat éppen úgy, mint minden szentmisét, a kedves testvérek imádságos lélekkel kísérhetik figyelemmel otthonaikban, az élő közvetítésnek köszönhetően.

➤ **Április 12-én, Húsvétvasárnap** a Szent Imre templomban a szentmisék vasárnapi rend szerint lesznek: ½ 8; ¾ 9; 10; ½ 12 és este 6 órakor.

➤ **Április 12-én, Húsvétvasárnap, délután 4 óra és 5 óra között** a Szent Imre plébánia híveit, **Április 13-án, Húsvéthétfőn pedig** ugyancsak **délután 4 óra 5 óra között** a Gyirmóti Szent László plébánia híveit részesítjük az Oltáriszentségben köztünk lévő Krisztus áldásában. Az Oltáriszentséget körülhordozva a környező utcákban, megáldjuk a plébániáink területén lévő lakóházakat, lakótömböket. Kérjük, hogy amerre elhalad az Oltáriszentség, gyűjtsunk gyertyát ablakainkban és kísérjük imádságunkkal a szertartást, kérve a Feltámadt Krisztus áldását család-jainkra, szeretteinkre, rokonainkra és barátainkra, plébániáink minden hívőjére.

➤ **Április 13-án, Húsvéthétfőn** 3 szentmise lesz a Szent Imre templomban délelőtt ½ 8 és 10 órakor, valamint este 18 órakor.

➤ Április 9-14-ig, Nagycsütörtöktől Húsvét keddjéig **nem tartunk telefonos ügyfélszolgálatot az irodán.**

➤ **Április 25-én, szombaton 16.30-kor** szeretettel hívjuk a testvéreket a Szentírás imádságos olvasására, melynek témája: „*Én vagyok az élet kenyere*” (Jn 6,41-51). A *Lectio Divina* imádságba az online közvetítés révén mindenkinek alkalma lesz bekapcsolódni.

Szent László Plébánia

+36 96 449 029

9019 Győr, Szent László út 27.

Iroda: H, Sze, P: 9:00 — 12:00

Szent Imre Plébánia

+36 96 424 443

9024 Győr, Szent Imre út 35.

gyoriszentimre.iroda@gmail.com;

<https://szentimregyor.hu>

Iroda: H, K, Sze, Cs, P: 9:00— 12:00;

Sze: 16:00 — 18:00

Erdő Péter bíboros imádsága járvány idején

Mindenható Urunk, atyáink Istene!

Hálát adunk neked a viláért, amelyben lehetővé titted az emberiség életét. Hálát adunk a teremtés egész gazdagságáért és csodálatos törvényszerűségeiért. Hálát adunk azért, hogy minden pusztító erő ellenére megmaradtunk, és képesek vagyunk arra, hogy világunkról és önmagunkról új és új felismerésekre jussunk. Köszönjük, hogy egyénileg és közösségekben is harcolhatunk megmaradásunkért és azért, hogy életünk egyre szebb és tartalmasabb legyen. De mindennél inkább köszönjük neked, hogy örök életre hívtál meg minket, és Krisztus Urunk megváltó halála és feltámadása által utat nyitottál nekünk az örök boldogságra.

Amikor olyan természeti csapások érnek minket, amelyek ellen a magunk erejéből teljesen biztos védelmet még nem találunk, átéljük, hogy végül is mindig a te kezében van az életünk.

Alázattal kérünk, segítsd a tudomány embereit, hogy mielőbb megtalálják a mostani járvány ellenszerét! Adj a társadalmak vezetőinek éleslátást, hogy megfelelő intézkedésekkel gátat

szabjanak a fertőzés terjedésének, segítsék a betegség megelőzését, leküzdését és a hatékony eszközök eljutását a rászorulókhöz. Adj irgalmat és örök nyugodalmat a betegségben elhunytaknak, adj a betegeknek gyógyulást, az orvosoknak és az egészségügy munkatársainak erőt és áldást bátor helytállásukhoz. Erősítsd bennünk a hitet, a bizalmat és a segítő szeretetet, hogy megadhassunk minden lelki és testi segítséget beteg embertársainknak és a gyászoló vagy aggódó hozzátartozóknak. Add, hogy felelős viselkedésünkkel mi is hozzájáruljunk a betegség terjedésének elkerüléséhez.

Bocsásd meg, Urunk, minden bűnünket, amit gondolatlanul, szóval, cselekedettel és mulasztással elkövettünk!

Szenháromság, Egy Isten, irgalmazd nekünk! Boldogságos Szűz Mária, Betegek Gyógyítója, könyörögj értünk! Ámen

